

Sygn. akt II UK 694/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku W.B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...] z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2016 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny we [...] zmienił, na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O., wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 2 sierpnia 2013 r. i oddalił odwołanie wnioskodawcy W.B. od decyzji organu rentowego z dnia 4 czerwca 2013 r., odmawiającej przyznania prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych (pkt I), oraz zasądzającego od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (pkt II). Powyższą decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury wobec nieudokumentowania 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a tym samym nie spełnienia przesłanek określonych w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm. dalej „ustawa emerytalna”).

Sąd drugiej instancji rozpoznając sprawę ponownie (pierwszy wyrok Sądu Apelacyjnego, zmieniający zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalający odwołanie z dnia 26 marca 2014 r., III AUa [...], został uchylony przez Sąd Najwyższy, w uwzględnieniu skargi kasacyjnej wnioskodawcy - wyrok z dnia 3 lutego 2016 r., II UK 30/15), nie zaliczył wnioskodawcy okresu zatrudnienia od dnia 18 września 1979 r. do dnia 30 lipca 1988 r. w Przedsiębiorstwie Sprzętu i Transportu Wodno - Melioracyjnego w O. na stanowisku mechanika warsztatowego, brygadzysty mechanika (od dnia 1 sierpnia 1983 r.), oraz majstra warsztatu (od dnia 16 listopada 1987 r.) do okresu pracy w warunkach szczególnych, uznając, że wykonywane przez wnioskodawcę zarówno w warsztacie jak i w terenie prace mechanika samochodowego, nie były prowadzone stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Ponadto nie kwalifikowały się do zaliczenia do prac wskazanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A dział XIV, poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodnorodowym), ani do prac wskazanych w dziale X, poz. 1 (prace przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych).

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, zaskarżając go w całości, pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej, poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wnioskodawca pomimo spełnienia wszystkich ustawowych warunków nie nabył prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych i w związku z tym nie spełnił warunków do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. Zarzucił także naruszenie przepisów postępowania - art. 382 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez „niczym nieuzasadnione, odmienne od zapatrywania Sądu I instancji, pominięcie przy

rozstrzygnięciu niniejszej sprawy znaczenia osobowych źródeł dowodowych prowadzące do uznania przez Sąd II instancji, iż wnioskodawca w spornym okresie nie świadczył w pełnym wymiarze pracy w warunkach szczególnych co w efekcie doprowadziło do oceny materiału dowodowego w sposób niewszechstronny oraz niezgodny z zasadami doświadczenia życiowego, logiką i notoryjnością” oraz art. 473 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie prowadzące do przyjęcia, że „w postępowaniu dowodowym prowadzonym przed Sądem Ubezpieczeń Społecznych dopuszczalne jest przyjęcie hierarchizacji dowodów, a w efekcie prowadzi do bezpodstawnego umniejszenia mocy dowodowej dowodom z zeznań świadków na korzyść dowodów z dokumentów”. W oparciu o te zarzuty, wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „naruszeniem tak prawa materialnego, jak i przepisów postępowania, pozostającym w związku z wynikiem sprawy, którego przejawy podniesiono w zarzutach. Co więcej, nie może być wątpliwości, że prawo do wcześniejszej emerytury - w związku ze stanem faktycznym i prawnym - winno zostać przyznane, zaś przeciwnie działanie organu rentowego i Sądu II Instancji prowadzi do pokrzywdzenia ubezpieczonego, bezpodstawnej negacji jego uprawnień do zabezpieczenia społecznego i destabilizacji jego pozycji w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyvodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638). Zapatrywania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie można podzielić, wobec czego przedmiotowa okoliczność nie stanowi przesłanki, która by skutkowałą oceną, że skarga zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Apelacyjny nie dopuścił się obrazy ani regulacji materialnoprawnych, ani procesowych przynajmniej w takim stopniu, by nosiła ona znamiona „oczywistości”. Trzeba też zauważyć, że pełnomocnik wnioskodawcy, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, w istocie kwestionuje ustalenia Sądu drugiej instancji oparte na przeprowadzonym postępowaniu dowodowym (zeznaniach świadków oraz zapisach akt osobowych) oraz dokonaną na ich podstawie ocenę charakteru pracy

wnioskodawcy w okresie od dnia 18 września 1979 r do dnia 30 lipca 1988 r.

Gdy więc skarżący nie zdołał wykazać oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.